



פרשת נח

תשפ"ז

גיליון 332

א לעבטיגער שבת

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע



מאת הרב יהודה צבי שפירא

מתחברים לתבות התפלה

פניני פרשה

"אלה תולדות נח" (ו ט)

"נח" אותיות "חן" ויעיין בשיחות הר"ן (שיחה מד): שבשמו של האדם מרומז מהותו ובחינתו, וזהו הכתוב אצל נח: "ונח מצא חן בעיני ה'".

"אלה תולדות נח" (ו ט)

אפ"ל בהקדם על פ דבריהם (ב"ר פ"ל): **דתולדותיהם של צדיקים הם מצות ומעשים טובים**. ובלקוטי מוהר"ן, (תורה כה) דעיקר השארת נצחיות מעשה האדם הוא ב'שכל הנקנה' שעבד על כך והוא אצלו כמתנה. ועיין גם ב'רבליג' על 'משלי' (פרק ג, כג) **דשכל הנקנה הוא נצחיות אצל האדם**. וזהו: ראשי תיבות של: א'לה ת'ולדות נ'ח: הוא: 'את' – לשון 'מתנה' – רמז על התולדות שהם מעשיו הטובים, שיהיו בבחינת 'את' – לשון 'מתנה' קנין ב'שכל הנקנה'.

"אלה תולדות נח" (ו ט)

זה ינחמנו מלשון נחמה שנוטע לנו חיזוק לדורות שגם לאחר חורבן העולם הוא התחזק...

"כי מלאה הארץ חמס" (ו י"ג)

בדברי רש"י, **לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל**. ואפ"ל 'גזל' בגימטריא 'ארבעים'. וזהו הכתוב: **"ויהי המבול על הארץ ארבעים יום"**.

"את האלקים התהלך נח" (ו ט)

בדרכי עבודת האלוקים, יש להיות 'מתהלך' ולא 'עומד', וכמובא על כך. וזהו **"את האלוקים התהלך נח"**.

והוא ע"ד הכתוב: **"מי יעלה בהר ה'"**, להיות תמיד 'עולה'.

ואפשר להוסיף, שהר"ת של זה הפסוק: **"א'ת ה'אלוקים ה'תהלך נ'ח"** הוא בגימטריא כראשי תיבות של הפסוק שכתבנו: **"מ'י יעלה ב'הר י'ק'ר"** (עם הכולל).

"ותשחת הארץ לפני האלוקים ותמלא הארץ חמס" (ו יא).

על דרך: **"עבירה גוררת עבירה"**, בריש: **"ותשחת הארץ"**, ולאחר מכן **"ותמלא הארץ חמס"**.

"ותשחת הארץ לפני האלוקים ותמלא הארץ חמס" (ו יא).

בדברי רש"י, לשון: ערוה. ואפשר לומר דזהו הכתוב בבאן: **"ותשחת הארץ לפני האלוקים"** הדפגם הזה של קדושה הוא פגם בהקב"ה בעצמו כביכול – וכמובא ע"כ, וזהו: **"לפני האלוקים"**. ובלקוטי מוהר"ן (תורה כט) שענינו של ברית קודש הוא בשם 'שד' – שמו של הקב"ה כביכול.

וזהו גם הכתוב מיד בפסוק שלאחריו פעם נוספת: **"וירא אלוקים את הארץ והנה נשחתה"** דיוק של: **"וירא אלוקים"**.

שיזכה פעם אחד כל ימי חיו לדבר דיבור אחד של אמת לפני ה' כראוי – כותב לנו רבינו.

ועוד מדבריו: כשאומר 'ה' הושיעה' יאמרו באמת, שירגיש שהוא באמת צריך לישועה. וכן כל דיבורי התפילה יאמרו באמת לפי מדרגתו, ועל ידי זה יזכה לראות הפתחים שבתוך החושך לצאת משם ולהתפלל כראוי.

הוי אומר; שמה שנדרש מאתנו בתפילתנו הוא להתחבר בפנימיות לבבנו האמתי – לתיבות ודיבורי התפילה, שהם יהיו תפילות ודיבורים הבוקעים מלב האמת.

לעובד ולמעשה

וכה מתבטא מוהר"ן, על תורה זו בדברים למעשה לכל אחד (נזקי שכנים ה): כי הוא עצה נפלאה בדוק ומנוסה, וכבר זכו רבים על ידי עצה זאת – להתפלל בכוונות הלב, אף על פי שהיו בחושך גדול מאוד ונדמה להם שאי אפשר להם להרים עצמם להתפלל בכוונה, ועל ידי שקיימו עצה זאת בפשיטות, שחתרו והתייגעו לדבר הדיבור על כל פנים באמת כמו שהוא, על ידי זה נפתח להם אורו ויתברך והתחילו פתאום להתפלל בהתלהבות וחיות גדול. ובמכתבו לבנו כותב: נא מאוד בני, היזהר והיזהר לקיים כל הנ"ל באופן שתוכל לחטוף מתוך החושך להתפלל בכוונה. כי העצה הנ"ל בדוק ומנוסה אלפים פעמים.

איך תוכל להיפרד ממני

ומענין לענין, בהתחברות ודביקות לאותיות ותיבות התפילה, מוצאים אנו בדברי רבינו – על מתיקות תיבות התפילה, וכך הוא לשון 'ליקוטי מוהר"ן' (ס"ה): **יכשאדם עומד להתפלל, ומדבר דיבורי התפילה, אזי הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים**. כאדם ההולך בשדה, ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת, עד שעושה אגודה אחת. ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת ועושה אגודה אחרת ומתחברם יחד... כמו כן הוא הולך בתפילה מאות לאות, עד שמתחברים כמה אותיות, ונעשה מהם דיבור. וכן עושה בתיבות שלימות, ואחר כך נתחברין שתי התיבות. ואחר כך הולך ומלקט יותר, עד שגומר ברכה אחת.

ובהמשך דבריו: **"ותיכף כשיצא את ראשונה, כגון אות בי"ת מתיבת ברוך, אזי מבקש ומתחנן מהנפש לכל תיפרד ממנו**. כי איך תוכל להתפרד ממני, לגודל ההתקשרות והאהבה שיש בינינו. כי אתה רואה את יקר יופיי וזיווי והדרי ותפארת, ואיך תוכל לנתק עצמך ממני ולפרד מאיתי... מכל שכן כשגומר תיבה אחת, אזי כל התיבה מבקשת כל הנ"ל. ומלפפת ומחבקת אותו, ואינה מנחת אותו לילך מאיתה... א' כמה מתיקות ישנו בדברים אלו!

בוא אתה וכל ביתך אל התיבה

היה זה החסיד רבי לוי יצחק בנדר, שהיה רגיל לשנן ולחזור על מה שאמר אחד מגדולי הצדיקים כעין זה על פסוק דומה בפרשתינו, **"ויאמר אלקים אל נח בוא אתה וכל ביתך אל התיבה"**, שצריך האדם להיכנס ראש ורובו וכל כולו אל תיבות התפילה. התיבה היא שהצילה את נח מימי המבול הסוערים ששטפו את העולם, היא זו שבזכותה נשאר כל היקום נחתר גם אנו לתיבה זו, לתיבות התפילה שאנו כה מרבים באמירתם, נכניס בהם נופך של אמת, פנימיות ותשוקה, ובכך יאיר לנו תיבות התפילה, אור וחיות לנשמתנו, הם אשר יתנו לנו המשענת להינצל ממימי המבול, ולהגיע בשלום ובשלחה ליעודינו.

בפרשתנו אנו קוראים את הפסוק **"צחר תעשה לתיבה"**, הפירוש הפשוט בפסוק זה הוא שהשי"ת ציוה את נח לעשות חלון, או לתלות אבן טוב שיאיר לתוך התיבה. בדברי ה'בעל שם טוב' אנו מוצאים אריכות יתירה בפסוק זה על עבודת התפילה, כש"תיבה" – הכוונה על ת"יבות התפילה. בספר 'בעל שם טוב' – על התורה' הוקדש לזה קונטרס שלם בפרשייתנו, ובשם 'עמוד התפילה' ייקרא.

וכך כותב נכדו בעל ה'דגל מחנה אפרים': **"האיר אדוני אבי זקני הבעל שם טוב נשמתו עדן, תיבה מרמז על מילה, שהוא נקרא תיבה, וזהו מה שאמר צוהר תעשה לתיבה, ואמר הוא ז"ל, שתראה להאיר התיבה היוצא מפיה"**.

וכן הוא בספר 'אור האמת', בשם ה'בעש"ט': **"צחר תעשה לתיבה, שיהא מנהיר התיבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, פירוש שנותן מזון להשכינה ממדרגות שלמעלה"**.

הוי אומר: לבד מכל המעלות וההשפעות שנמשכים למתפלל על ידי תפילתו, אף גם עולה ומתעלה, לפרנס ולזון את השכינה כביכול.

עטוף בתפילתו עם המלך

ועוד אנו מוצאים בדברי קדשו של ה'בעל שם טוב' בעבודת התפילה דבר משל:

הכריז המלך ביום שמחתו, שכל מי שיבקש דבר מן המלך ימלא מבוקשו, יש מי שיבקש שררה וכבוד, ויש אשר ביקש עושר, ונתנו לכל אחד מבוקשו.

והיה אחד חכם שאמר, ששאלתו ובקשתו שידבר המלך בעצמו עמו שלש פעמים ביום, והוטב הדבר מאוד בעיני המלך, מאחר שדיבורו תניב עליו מן העושר והכבוד לכן ימולא בקשתו שיתנו לו רשות לכונוס בהיכלו לדבר עמו, וכשכבר נכנס להיכל המלך – נפתחו לו כל האוצרות של עושר וכבוד, וכל כיוצא בזה. וזה שכתוב **"תפילה לעני כי יטעוף"** – שהוא מעטוף בתפילה. או אז **"ולפני ה' ישפוך שיחו"** – שזה מבוקשו שמתקבל לפני בוראו.

לדבר דיבור אחד של אמת

ובדרך קודש זו בעבודת התפילה, צעד רבינו בדרך בקודש: שהוא רוצה להחזיר העטרה ליושנה, שיחזרו להתעורר להתפלל בכוונה והתלהבות ובכוח גדול, כמו החסידים הראשונים, שהיו בימי ה'בעל שם טוב' זכורנו לברכה ותלמידיו הקדושים, שהיו בדורות שלפנינו.

וזאת הם דברי תורתו ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ט' קי"ב) על ההתחברות לתיבות התפילה, מפסוק זה הנזכר: **"צוהר תעשה לתיבה"** – בשני הפירושים של 'צוהר' שהגדיר רש"י: **"יש אומרים אבן טוב, ויש אומרים חלון"**.

"יש אומרים" – היינו יש ש'אמירתם' – תפילתם הוא בדרגת 'חלון' שאין לו אור מעצמו, רק מה שנכנס מבחוץ. אך **"יש אומרים"** היינו **"ש'אמירתם"** – תפילתם הוא בדרגת 'אבן טוב' שיש לו אור מעצמו. וזהו: **"יש אומרים חלון ויש אומרים אבן טוב"**.

והעצה שדיבורי התפילה יאירו לו לאדם כאותו 'צוהר' שהאיר ל'תיבה' – לאותיות התפילה, שיוכל להתפלל ללא מחשבות זרות ובלבולים הבאים בתוך התפילה, הוא בכך; שיאמר את הדיבור באמת לפני ה', וכדברי הכתוב **"קרב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת"**. 'והמשכיל המבין יש לו להתפלל כל ימיו,

הַמִּשְׁךְ הַיָּמִי הַיָּשָׁר

"והקמית את ברייתך אתך ובאת אל התיבה" (ו יח)

בדברי ה'בעל שם טוב' בפרשיותנו, וכן הוא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ק"ב), ד'תיבה' רומזת על תיבות הפילה.

וב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ב, נא, פג) דהתפילה תלויה בקדושה, בתיקון הברית. וזהו: "והקמית את ברייתך אתך", בכוח 'שמירת הברית', או אז "ובאת אל התיבה" יכולים להתפלל.

וזהו גם המובא בהמשך, הפסוק (ז א) "בא אתה וכל ביתך אל התיבה כי אותך ראיתי צדיק", דעל ידי דרגת 'צדיק' – קדושה' באים אל 'תיבות התפילה', וכדברינו.

וב'ליקוטי הלכות' (נשיאת כפים ה ט) דעיקר מי המבול בא על פגם הברית, ובכוח התיבה – הדיבורים הקדושים ניצולו מהם.

"ומן הבהמה אשר איננה טהורה" (ז ה)

בדברי חז"ל (פסחים ג) למדים מכאן דלעולם ידבר אדם בלשון נקיה. ואפ"ל, דיש כאן "חמשה תיבות", דרומז על הדיבור בחמשה מוצאות הפה. וכן ה' רומז על הדיבור, דהוא 'אתא קלילא', דבו נבראה העולם, וב'ליקוטי הלכות' (נ"ט ו קז) אות ה' הוא בחינת אתא קלילא דלית בה משוואתא.

ו'בערכים בקבלה' להרה"ק המקובל רבי מאיר פאפיראש מגורי האר"ז: "ה' בה כלולות כל ה"ב אתון כי ממנה יצאו, ולכן באות ה' ישנה שתי ואר"ן (שתי רגלי האות) ועוד אות ה' (המקף הקטן) שהם יחדיו כ"ב".

ועיי' ב'ליקוטי תורה' להאר"י ז"ל (פרשת וישלח דף מז) שאות ה' הוא הפה.

"נבקעו כל מעינות תהום וארובות השמים נפתחו" (ז יא)

אפ"ל דקאי על התורה, 'מימי התורה', בריש 'איתערותא דלתתא' – 'מעינות תהום', ולאחר מכן 'איתערותא דלעילא' – 'וארובות השמים נפתחו'.

"וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל הארץ" (ז יז)

"אין מים אלא תורה", וזה 'וירבו המים וישאו את התבה' בכוח התורה ותיבותיה, דתיבה רומזת על תיבות קדושות (ליק"מ ק"ב), "ותרם מעל הארץ" מתרוממים מהארציות והגשמיות. וכמובא על גודל כוח התורה.

"כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו" (ז כ"ב)

כבר מובא (ליקוטי מוהר"ן ח, ועוד) בגודל מעלת ה'רוח חיים דקדושה', ההתלהבות ורוח חיים לעבודת ה'. וזהו "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו" – בכוח הרוח חיים, "מכל אשר בחרבה מתו" – 'חרבה' מלשון 'חורבן', דמבטלת חורבנו של האדם. וד"ק.

ובהמשך: "ויעבר אלוקים רוח על הארץ וישכו המים" דבכוח ה'רוח חיים' של קדושה, "וישכו המים" נשקטים גלי הים הסוערים של התאוות הרעות העוברים על האדם.

"ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה" (ח יא)

רש"י בפירושו ממדרש אגדה: דזה רומז על פרנסתו של אדם ממעלה. ואפשר לומר בדרך רמז: דזהו: "לעת ערב" כשקשה וחשוך לאדם בפרנסתו – דאז צריכים התחזקות יתירה באמונה בהש"ת. בבחינת "ואמונתך בלילות".

ואפשר להוסיף דהגימטריא של הרה"ת "לעת ערב" (עם ב' התיבות) הוא 'אמונה', רמז על אמונה בפרנסת בראיו.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זצ"ל

"תמים היה בדורותיו" (בראשית ו ט)

ניהול הישיבה בתמימות ובפשיטות

היה זה ביום שני ח"י בסיון תשכ"ח, השנה שהונחה בתוך אדמת העיר בני ברק "אבן הפינה" לישיבה המפורסמת על שמו של רבינו הקדוש הנחל נובע מקור חכמה – ובשמו ייקרא "ישיבת ברסלב בני ברק".

וכך שח ומספר החסיד רבי בצלאל פרידמן, שנה זו זכיתי לדרוך על מפתנה של הישיבה ולהיות כתלמיד מן המניין יחד עם כלל בחורי הישיבה.

אוטובוס שנשכר במיוחד לשם כך הסיע את חסידי ברסלב שרוב מנינו ובנינו גרו אז בעיקר בירושלים עיר הקודש, ואשר הצטרפו לאותה נסיעה על זקניהם וטפם אשר חפצו כולם להיות חלק מאותו מעמד מרומם ונישא.

דלה העט מלתאר את השמחה הרבה שאפפה אז את חסידות ברסלב כולה אשר מנתה מספר מצומצם של חסידים ואוהדים באותם ימים בהם ליקק עם ישראל את הפצעים הפעורים שהותירה בו השואה האיומה. ואילו מייסד הישיב החסיד הבלתי נשכח רבי שמעון ברגשטיין לא נתן לייאוש ולחידולו להשתלט, אלא קם ועשה מעשה שהותיר את כל רואיו נדהמים. ללהקים ישיבה האמונה על דרכו של אותו צדיק רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זי"ע ובה יתחנכו דורות של בחורים אשר יתגדלו בתורה ובעבודה על פי עצותיו ודרכיו הנעלות והמרוממות של אותו צדיק שהתווה דרך נעלה בעבודת השם בעצותיו ובספריו המופלאים.

רבים מן הסובבים אותו הנידו ראשם לאות כי חבל על המאמצים, ומאומה לא יצא מהם, אחרים לא התביישו ואמרו לו את הדברים בצורה גלויה, אולם הוא לא שת לבו לאלו כמו ליתר הקשיים שהיו מנת חלקו. לנגד עיניו עמדה הידיעה הברורה כי דבר זה הוא צו וצורך השעה.

הייתה בו במייסד הישיבה רבי שמעון ברגשטיין נשיאת הפכים מופלאה – כאשר מחד גיסא היה גבר שבגוברין 'בריה' בלשון העם, אשר נכון היה לעמוד בגבורה נדירה אל מול כל מאמץ וקושי באשר הוא. ומאידך גיסא היה בעל חסד ורחמן עצום מאין כמותו, לצד זאת ניכרה עדינות נפשו בתמימותו הרבה אשר עם שהיה כאמור איש עשייה עשוי ללא חת, התמנה באישיותו גם מידה גדושה של תמימות ברסלבאית שורשית שהביאה אותו להיות מבוטל לחסיד רבי לוי יצחק בנדר אשר בקולו שמע לכל אשר ציווה מבלי סור ימין ושמאל מדבריו בכל עניני הישיבה – הקמתה והמשך ניהולה.

מדי שבוע היה ראש הישיבה רבי שמעון נושא בפני הבחורים שמועסיין (שיחות) במהלכם נהג לעורר אותם באופן נפלא. אולם הרגעים בהם הורם המסווה מעל פניו והבחורים יכלו לחוש ולממש את קצה קצה של נפשו הטהורה והמזוככת היו בעת רעווא דרעווין, אז, באותם רגעים מרוממים, היה מקריא בפניהם את תורתו של רבינו מתוך הספר "ליקוטי מוהר"ן" בדביקות ולהט מופלאים ויחידים במינם.

זכיתי לשמוע ב"ה בעלי השגה רבים - ממשיך ומספר איש שיחנו רבי בצלאל – אשר העמיקו עיונם בתורתו העמוקה של רבינו, חזיתי ברבים שצללו כמים אדירים ודלו משם מרגליות נפלאות מאין כמותן, אולם כוז דביקות בדבריו הקדושים, ביטול כזה והרבה תמימות פשוטה פלאית כמו זו של ראש הישיבה רבי שמעון לא ראיתי מאז ועד עתה.

ובכלל ראש הישיבה לא היה רק ראש ישיבה במובן הפשוט והמקובל של המושג. הוא היה אב ואם של הישיבה על כל הנצרך לה ועל כל המשתמע מכך הן ברוחניות והן בגשמיות. לצד חיותו ראש וראשון לכל דבר שבקדושה כפשוטו – באשר הוא היה הראשון לפתוח את היכל הישיבה, עורר את השחר ואת תלמידיו האהובים אשר לשמע קולו מיהרו להתעורר משנתם ולהתחיל בהכנה לתפילת השחר.

מדי יום ביומו נהג לכתת את רגליו עבור החזקת הישיבה ולשם כך לא חסך בעמל ובטורח. היה זה פעם שהתלוותי אליו במלאכת הקודש, ולמרות ענותנותו הטבעית הרי שבעת שהלך עבור החזקת הישיבה נהג בעזות קדושה, הוא נכנס אל הבית ומכריז: "באתי עבור הישיבה של רבינו הקדוש" וכך היה ממשיך באופן זה ונוטע בנותן את התחושה, כי בכך שהוא נותן הוא בעצם מקבל וכי אין הוא גומל טובה עם הישיבה – אלא שראש הישיבה בכך שהוא נוטל ממנו את מעותיו עושה עמו טובה גדולה... וכך בתמימותו ובפשיטותו זכה להקים דורות רבים של חסידים שבנו ביתם בישראל על אדני התורה והחסידות...

מן סגור סתור ישיב סתרים | עבדו את השם בשמחה

לְדַלֵּים יִקְרִים ! כְּלָנוּ מְכִירִים אֶת הַפְּסוּק בְּתֵהִלִּים: "עֲבַדוּ אֶת ה' שְׂמֵחִים בְּשִׂמְחָה", שְׂאֲנוּ צְרִיכִים לְעֲבֹד אֶת ה' שְׂמֵחִים, לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל, וּלְעֲשׂוֹת אֶת הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה.

גַּם אִם נִרְאֶה לָנוּ לְפַעְמִים זְמַנִּים קָשִׁים, שְׂאֵה כְּמוֹ חֹשֶׁךְ וְאִפְּלָה, אָנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה עִם ה' שְׂמֵחִים לָנוּ יוֹתֵר טוֹב, עִם הַיָּמִים הַטּוֹבִים שֶׁהֵיָּה לָנוּ, שְׂרָאִינוּ זֹאת.

וְכֵן הַמִּשְׁכִּיל אֶת רַבְּנוֹ: הֵן פֶּעַם עוֹר, שְׂאֵה עֲלֵינוּ אֵינוּ רֹאֶה, הוּא סוּמָא שְׂמֵגֶשֶׁשׁ בְּאִפְּלָה. אֲךָ עוֹר זֶה פֶּעַם הוּא הֵן הֵיָּה כּוֹל לְרֹאֹת, הוּא פְּשׁוּט אֲבָד אֶת רֹאֲיוֹ.

וְעוֹר זֶה אֵף שֶׁהוּא אֵינוּ רֹאֶה קֶצֶת, אֲךָ הוּא יוֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁ הֶרֶב דְּבָרִים יָפִים וְנִפְלְאִים, הֵרִי הוּא רֹאֶה פֶּעַם, וְלָכֵן הוּא מְכִיר אֶת הַדְּבָרִים הַיָּפִים שֶׁרֹאֶה פֶּעַם, הוּא שְׂמֵחַ בְּכֵךְ – שֶׁפֶּעַם רֹאֶה אוֹתָם, וְהוּא יוֹדֵעַ שְׂאֵלוֹ דְּבָרִים יָפִים מְאֹד וּמְעִינִינִם, הוּא יוֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁנוּ אוֹר גַּם אִם הוּא לֹא רֹאֶה אוֹתוֹ קֶצֶת בְּעֵינָיו שְׁלֹ.

כְּאוֹתוֹ דָּבָר – יֵשׁ לָנוּ לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה, וּלְקוֹת שִׂיְהִיָּה לָנוּ עוֹד יוֹתֵר טוֹב – כְּמוֹ שֶׁפֶּעַם הֵיָּה לָנוּ יָמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁפֶּעַם זְכִינוּ לְרֹאֹת אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב הוּא. הֵרִי חוּיוֹנוּ אֶת הָאוֹר כְּבָר... הַעֲקָר שֶׁיֵּשׁ לָנוּ לְדַעַת; שְׂאֲנוּ צְרִיכִים לְחַפֵּשׁ תְּמִיד תְּחֻבּוֹלוֹת אֵיךְ לְהִיֵּית שְׂמֵחִים, לֹא לְתֵת לְעֻבּוֹת לְהִתְגַּבֵּר עֲלֵינוּ. נִזְכֵּר שֶׁהֵשֵׁם רֹצֶה מְאֹדנוּ לְעֲבֹדוֹ בְּשִׂמְחָה וּבְרִנָּה.

החורף מתקרב אלינו

ועמו יחד החמימות והלהט הטמונים בלילות סגוליים ומיוחדים אלו

זוית ראיה <<



מן סגור סתור ישיב סתרים | עבדו את השם בשמחה

לְדַלֵּים יִקְרִים ! כְּלָנוּ מְכִירִים אֶת הַפְּסוּק בְּתֵהִלִּים: "עֲבַדוּ אֶת ה' שְׂמֵחִים בְּשִׂמְחָה", שְׂאֲנוּ צְרִיכִים לְעֲבֹד אֶת ה' שְׂמֵחִים, לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל, וּלְעֲשׂוֹת אֶת הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה.

גַּם אִם נִרְאֶה לָנוּ לְפַעְמִים זְמַנִּים קָשִׁים, שְׂאֵה כְּמוֹ חֹשֶׁךְ וְאִפְּלָה, אָנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה עִם ה' שְׂמֵחִים לָנוּ יוֹתֵר טוֹב, עִם הַיָּמִים הַטּוֹבִים שֶׁהֵיָּה לָנוּ, שְׂרָאִינוּ זֹאת.

וְכֵן הַמִּשְׁכִּיל אֶת רַבְּנוֹ: הֵן פֶּעַם עוֹר, שְׂאֵה עֲלֵינוּ אֵינוּ רֹאֶה, הוּא סוּמָא שְׂמֵגֶשֶׁשׁ בְּאִפְּלָה. אֲךָ עוֹר זֶה פֶּעַם הוּא הֵן הֵיָּה כּוֹל לְרֹאֹת, הוּא פְּשׁוּט אֲבָד אֶת רֹאֲיוֹ.

וְעוֹר זֶה אֵף שֶׁהוּא אֵינוּ רֹאֶה קֶצֶת, אֲךָ הוּא יוֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁ הֶרֶב דְּבָרִים יָפִים וְנִפְלְאִים, הֵרִי הוּא רֹאֶה פֶּעַם, וְלָכֵן הוּא מְכִיר אֶת הַדְּבָרִים הַיָּפִים שֶׁרֹאֶה פֶּעַם, הוּא שְׂמֵחַ בְּכֵךְ – שֶׁפֶּעַם רֹאֶה אוֹתָם, וְהוּא יוֹדֵעַ שְׂאֵלוֹ דְּבָרִים יָפִים מְאֹד וּמְעִינִינִם, הוּא יוֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁנוּ אוֹר גַּם אִם הוּא לֹא רֹאֶה אוֹתוֹ קֶצֶת בְּעֵינָיו שְׁלֹ.

כְּאוֹתוֹ דָּבָר – יֵשׁ לָנוּ לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה, וּלְקוֹת שִׂיְהִיָּה לָנוּ עוֹד יוֹתֵר טוֹב – כְּמוֹ שֶׁפֶּעַם הֵיָּה לָנוּ יָמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁפֶּעַם זְכִינוּ לְרֹאֹת אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב הוּא. הֵרִי חוּיוֹנוּ אֶת הָאוֹר כְּבָר... הַעֲקָר שֶׁיֵּשׁ לָנוּ לְדַעַת; שְׂאֲנוּ צְרִיכִים לְחַפֵּשׁ תְּמִיד תְּחֻבּוֹלוֹת אֵיךְ לְהִיֵּית שְׂמֵחִים, לֹא לְתֵת לְעֻבּוֹת לְהִתְגַּבֵּר עֲלֵינוּ. נִזְכֵּר שֶׁהֵשֵׁם רֹצֶה מְאֹדנוּ לְעֲבֹדוֹ בְּשִׂמְחָה וּבְרִנָּה.